

Arrest

nr. 40 597 van 23 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van

1. de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten;
2. de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2010 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats;
3. de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2010 houdende de vordering tot heropsluiting.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 38 036 van 30 januari 2010 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 2 februari 2010.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAN NAMEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 16 december 2001 België binnen en dient een asielaanvraag in op 17 december 2001.

Op 9 januari 2002 wordt verzoekers asielaanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 23 april 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 21 oktober 2009 komt verzoeker opnieuw België binnen. Hij dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker op 8 oktober 2009 werd geregistreerd in Duitsland en daar een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 5 januari 2010 vraagt België aan Duitsland de overname van verzoeker op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003).

Op 18 januari 2010 gaan de Duitse autoriteiten akkoord met de overname van verzoeker.

Op 21 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten B. F.

geboren te J. , op (in) (...)1984

van nationaliteit te zijn: Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde op 21 oktober 2009 in België te zijn toegekomen en vroeg dezelfde dag het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op (...)1984 in J. en verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten.

Uit het Eurodacverslag van 21 oktober 2009 blijkt dat betrokkene op 08 oktober 2009 asiel heeft aangevraagd in Duitsland en de Duitse overheid heeft de Belgische overheid op 18 januari 2010 laten weten betrokkene terug te nemen op basis van art 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19 november 2009 dat hij al een eerste keer het statuut van vluchteling had aangevraagd in België en dat zijn broer in België erkend was als vluchteling. Betrokkene verklaarde verder dat hij ook in Engeland het statuut van vluchteling had aangevraagd in februari 2003 en dat hij er een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg en vervolgens tot juli 2005 in Engeland verbleef alvorens vrijwillig met IOM terug te keren naar Afghanistan. Op 21 oktober 2009 zou betrokkene opnieuw Afghanistan verlaten hebben. Volgens zijn verklaringen zou hij vanuit J. naar Kama getrokken zijn waar hij gedurende twee en een halve maand verbleven zou hebben. Van Kama zou hij per wagen en te voet naar Peshawar (Pakistan) getrokken zijn waar hij vervolgens twee weken verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per wagen van Peshawar naar Islamabad getrokken zijn waar hij gedurende één maand verbleven zou hebben. Vanuit Islamabad zou betrokkene vervolgens per wagen van Islamabad naar Rusland getrokken zijn en van uit Rusland per wagen naar Oekraïne om vervolgens met het vliegtuig van Oekraïne naar Duitsland te reizen. Vanuit Duitsland zou betrokkene vervolgens de trein naar België genomen hebben. Op weg naar België zou betrokkene in Duitsland gecontroleerd zijn door de Duitse politie en werden zijn vingerafdrukken genomen. Betrokkene verklaarde dat enkel zijn vingerafdrukken genomen werden en dat hij geen asiel gevraagd heeft. Op 21 oktober 2009 zou betrokkene dan in België zijn aangekomen waar hij dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de Belgische autoriteiten.

Gezien betrokkenes verklaringen dat hij in juli 2005 vanuit Engeland terugkeerde naar Afghanistan waar hij volgens zijn verklaringen verbleef tot 21 oktober 2009 en aldus het grondgebied van de lidstaten voor meer dan drie maanden verlaten heeft en gezien het Eurodacverslag van 08 oktober 2009 waaruit blijkt dat betrokkenes vingerafdrukken op 08 oktober 2009 werden genomen in Duitsland, werd

op 05 januari 2010 werd een terugnameverzoek gericht aan Duitsland op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. De Duitse autoriteiten lieten op 18 januari 2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd.

Met betrekking tot betrokkene's verklaringen dat hij vroeger al een eerste keer het statuut van vluchteling in België had aangevraagd, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 17 december 2001 voor de eerste keer het statuut van vluchteling aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. Het CGVS nam inzake deze asielaanvraag op 23 april 2003 een beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Betrokkene diende tegen deze beslissing geen beroep in.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland inzake de asielaanvraag van betrokkene dient te worden opgemerkt dat Duitsland net als België de Vluchtelingenconventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend heeft en net als België een beslissing over een asielaanvraag neemt op basis van deze Conventie en op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek beslist. Betrokkene brengt bovendien ook geen concrete elementen aan over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten.

De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Verder moet worden opgemerkt dat Duitsland, dat bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op de DVZ van 19 november 2009 dat hij specifiek in België asiel aanvroeg omdat hij er reeds eerder asiel had aangevraagd en omdat zijn broer, B. K. (o.v. 5.157.191) een in België erkende vluchteling is. Betrokkene haalt verder geen concrete redenen aan waarom hij zijn asielaanvraag specifiek in België wilde indienen.

Met betrekking tot betrokkene's broer, B. K., die in België erkend is, dient te worden opgemerkt dat zowel betrokkene als zijn broer K. meerderjarig zijn en dat dit aangehaalde familielid in België, i.c. betrokkene's broer K., geen deel uitmaakt van het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2.i van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene toont ook op geen enkele wijze aan dat hij afhankelijk is van de hulp van zijn broer zoals omschreven in art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003.

Betrokkene haalt tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19 november 2009 aan dat zijn gezondheidstoestand "goed en gezond" is.

Met betrekking tot de per fax gemeldde tussenkomst van betrokkene's advocaat Meester G. V. N. op 1 december 2009, dient te worden opgemerkt dat Meester V. N. in de desbetreffende fax meldt dat hij de advocaat van betrokkene is en vraagt om zijn tussenkomst te noteren. Meester V.N. brengt in zijn tussenkomst voor het overige geen elementen aan die hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Gelet op het voorgaande, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Duitse autoriteiten op de luchthaven van Frankfurt/Main. (2)"

Op dezelfde datum wordt aan verzoeker een beslissing ter kennis gebracht tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Verzoeker weigert de op 27 januari 2010 geplande overdracht aan Duitsland. Als gevolg hiervan wordt verzoeker opnieuw vastgehouden middels een vordering tot heropsluiting aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 januari 2010. Dit is de derde bestreden beslissing.

Op 1 maart 2010 wordt verzoeker overgedragen aan Duitsland.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de tweede en de derde bestreden beslissingen merkt de Raad het volgende op:

Ingevolge artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is een maatregel van vrijheidsberoving enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats van de vreemdeling in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding en de beslissing tot heropsluiting is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onbevoegd en is het beroep niet ontvankelijk.

2.2. Uit informatie verschaft door verwerende partij blijkt dat verzoeker op 1 maart 2010 is overgedragen aan Duitsland. Bijgevolg rijst de vraag naar het belang dat verzoeker nog heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De eerste bestreden beslissing werd ten uitvoer gelegd op 1 maart 2010. Gevraagd naar het belang van zijn cliënt bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zet de advocaat van verzoeker ter zitting uiteen dat verzoeker België verkiest als land waar zijn asielaanvraag behandeld zou worden omdat zijn broer hier verblijft en hijzelf hier vroeger reeds verbleven heeft ten tijde van zijn eerste asielaanvraag.

Deze uiteenzetting valt grotendeels samen met de middelen die verzoeker heeft aangevoerd tegen de bestreden beslissing. In casu wordt aanvaard dat verzoeker met concrete gegevens aantoont wat zijn belang is bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

2.3. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoont op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, en geen ernstig middel aanvoert. In casu werd de vordering tot schorsing reeds behandeld in het arrest nr. 38 036 in dezelfde zaak, zodat deze excepties niet dienstig worden aangevoerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift en in de memorie een eerste middel uiteen waarin hij de schending aanvoert van de artikelen 3.2 en 15 van de Verordening 343/2003, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In het verzoekschrift vermeldt hij daarnaast nog de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen terwijl hij in de memorie de schending van de materiële motiveringplicht vermeldt.

Verzoeker zet ondermeer het volgende uiteen: *“Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat Verwerende Partij de nauwe band en de affectionele afhankelijkheid van beide broers niet in overweging neemt, doch slechts refereert naar afhankelijkheid in de zin van artikel 15.2 van Verordening 343/2003. Nochtans beschikt Verwerende Partij, op grond van de algemene bepaling van artikel 3, lid 2, van Verordening 343/2003, over de mogelijkheid om verantwoordelijkheid op te nemen voor de asielaanvraag van Verzoekende Partij. Doordat zij die mogelijkheid niet heeft onderzocht, in weerwil van de uitdrukkelijke verklaringen van Verzoekende Partij, schendt zij artikel 15 van Verordening 343/2003 in samenhang*

met de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redgelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij wenst er nog op te wijzen dat het zogenaamde Dublin systeem zoals onder meer vervat in Verordening 343/2003 geen blinde en mathematische toepassing impliceert van enkele simpele vuistregeltjes. In elk geval dient de DVZ –minstens marginaal- te onderzoeken of er geen reden is om de asielaanvraag overeenkomstig artikel 3, lid 2, respectievelijk artikel 15 Verordening 343/2003 te behandelen. In onderhavig geval, heeft Verwerende Partij dit manifest niet gedaan, niettegenstaande de aanwijzingen dat een toepassing van deze artikelen passend voorkwam.”

3.1.2. In de repliekmemoirie repliceert verwerende partij dat verzoekers beschouwingen feitelijke en juridische grondslag missen en geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij zich in één van de gevallen van artikel 15 van de Verordening 343/2003 bevindt noch dat door een andere lidstaat zulk verzoek werd verricht. Daarnaast merkt verwerende partij op dat uit deze artikelen niet de verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische autoriteiten om de asielaanvraag van verzoeker zelf te behandelen maar dat dit artikel enkel voorziet dat de Belgische autoriteiten deze mogelijkheid hebben. Verwerende partij heeft desbetreffend uiteraard een eigen appreciatiebevoegdheid. Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij terdege rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingeroepen elementen.

3.1.3. Verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringsplicht en tevens van de materiële motiveringsplicht in samenhang met de artikelen 3.2 en 15 van de Verordening 343/2003.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 16.1.c) van de Verordening 343/2003. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert tevens de schending van de materiële motiveringplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 3.2. van de Verordening 343/2003 bepaalt dat elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek kan behandelen, ook al is hij daartoe niet verplicht. Verzoeker meent dat de Belgische staat zijn asielverzoek had moeten behandelen omdat hij een nauwe band heeft met zijn broer die in België is erkend.

De Raad stelt vast dat de in artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 voorziene zogenaamde soevereiniteitsclausule in geen enkele verplichting voorziet doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het

staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele asielzoeker in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien.

Uit het interview dat op 19 november 2009 werd afgenomen van verzoeker, blijkt dat hij verklaard heeft dat zijn broer een erkende vluchteling is in België en dat hij hier in het verleden al asiel heeft aangevraagd.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld: *“Betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op de DVZ van 19 november 2009 dat hij specifiek in België asiel aanvroeg omdat hij er reeds eerder asiel had aangevraagd en omdat zijn broer, B. K. (o.v. 5.157.191) een in België erkende vluchteling is. Betrokkene haalt verder geen concrete redenen aan waarom hij zijn asielaanvraag specifiek in België wilde indienen. Met betrekking tot betrokkenes broer, B. K., die in België erkend is, dient te worden opgemerkt dat zowel betrokkene als zijn broer K. meerderjarig zijn en dat dit aangehaalde familielid in België, i.c. betrokkenes broer K., geen deel uitmaakt van het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2.i van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene toont ook op geen enkele wijze aan dat hij afhankelijk is van de hulp van zijn broer zoals omschreven in art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003” en “Gelet op het voorgaande, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) nr. 343.”*

Hieruit blijkt dat verwerende partij de door verzoeker tijdens zijn Dublin interview aangebrachte gegevens beoordeeld heeft en in de bestreden beslissing duidelijk aangeeft waarom hij geen beroep wenst te doen op de in artikel 3.2 van de Verordening 34/2003 vervatte mogelijkheid. Verzoeker verwijst in het middel naar de *“nauwe band en affectionele afhankelijkheid van beide broers”* maar hij heeft dit niet vermeld tijdens zijn verhoor. Bij gebreke aan uiteenzetting in dit verband kon de gemachtigde van de staatssecretaris met dit element geen rekening houden. Dit artikel schept op zich geen verdere verplichtingen in hoofde van verwerende partij. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de redenen waarom verwerende partij geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 15 van de Verordening 343/2003. Dit artikel, de zogenaamde humanitaire clausule, bepaalt het volgende:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.
2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van één van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.
3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.
(...)”

Artikel 2. i) van de Verordening 343/2003 bepaalt wat onder gezinslid wordt verstaan:

“Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:
(...)”

i) “gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de asielzoeker die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

i) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner (...)

ii) de minderjarige kinderen (...)

iii) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is;

(...)”

Verzoeker laat in het middel na om aan te tonen dat hij valt onder één van de in artikel 15 van de Verordening 343/2003 bedoelde situaties en toont evenmin aan dat de Duitse autoriteiten een verzoek zouden gericht hebben tot de bevoegde Belgische diensten om de asielaanvraag van verzoeker om humanitaire redenen in België te behandelen, zoals voormeld artikel 15 van de Verordening 343/2003 vereist. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat *“zowel betrokkene als zijn broer K. meerderjarig zijn en dat dit aangehaalde familielid in België, i.c. betrokkene broer K., geen deel uitmaakt van het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2.i van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene toont ook op geen enkele wijze aan dat hij afhankelijk is van de hulp van zijn broer zoals omschreven in art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003. Betrokkene haalt tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19 november 2009 aan dat zijn gezondheidstoestand “goed en gezond” is.”*

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft onderzocht of er toepassing diende gemaakt te worden van de artikelen 3.2 en 15 van de Verordening 343/2003 en is op afdoende wijze tot de conclusie gekomen waarom dit in casu niet het geval is. Hij is in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding tot deze conclusie gekomen.

De schending van de artikelen 3.2 en 15 van de Verordening 343/2003 kan niet worden aangenomen evenmin als de schending van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift een tweede middel uiteen waarin hij de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in de memorie vult hij dit aan met de schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker zet uiteen dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van twee verschillende rechtsgronden, namelijk artikel 16.1.c) en artikel 16.1.e) van de Verordening 343/2003.

Verzoeker zet in dit verband uiteen *“dat wanneer hij zou worden teruggewezen op grond van artikel 16.1.e van de verordening hij door de Duitse autoriteiten zal worden teruggestuurd naar Afghanistan; België zou zich in dat geval dus schuldig maken aan onrechtstreeks refoulement en zou bijgevolg de Rechten van de Mens schenden. Wanneer partij daarentegen wordt teruggewezen op grond van artikel 16.1.c van de verordening, zou dit betekenen dat Verzoekende Partij eventueel nog asiel zou kunnen krijgen in Duitsland. Gelet op het voorgaande is het dan ook van belang voor Verzoekende Partij op grond van welke rechtsgrond hij wordt teruggewezen naar Duitsland.”*

3.2.2. In de rpliekmemorie repliceert verwerende partij dat verzoekers beschouwingen niet ernstig zijn en geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers verschillende malen verwezen naar artikel 16.1.c) van de Verordening 343/2003. Ook uit de stukken van het dossier blijkt onbetwistbaar dat het verzoek tot terugname en de aanvaarding ervan geschieden in

toepassing van artikel 16.1.c) van de verordening. Het loutere gegeven dat op het einde van de beslissing eenmalig artikel 16.1.e) wordt vermeld, maakt overduidelijk een materiële vergissing uit, die geenszins de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg kan hebben.

Het is verwerende partij overigens niet duidelijk welk belang verzoeker bij deze kritiek zou kunnen hebben. Waar verzoeker voorhoudt dat hij zal worden teruggestuurd naar Afghanistan indien hij wordt teruggewezen op grond van artikel 16.1.e) en zijn belang hierin gelegen is, herhaalt verwerende partij dat de beslissing onbetwistbaar genomen is in toepassing van artikel 16.1.c). Verzoekers hypothetische beschouwingen dat er sprake zou zijn van refolement, kunnen niet worden aanvaard.

3.2.3. Verzoeker voert de schending van de formele en tevens van de materiële motiveringsplicht aan omdat de bestreden beslissing twee verschillende rechtsgronden vermeldt: artikel 16.1.c en artikel 16.1.e van de Verordening 343/2003.

Artikel 16.1 van de Verordening 343/2003 luidt als volgt:

“1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

(...)

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Uit de stukken van het dossier blijkt duidelijk dat verzoeker op 8 oktober 2009 een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland. Verzoeker betwist dit gegeven niet. Artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003 is bijgevolg van toepassing. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat de *“Duitse overheid heeft de Belgische overheid op 18 januari 2010 laten weten betrokkene terug te nemen op basis van art 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.”* en dat *“op 05 januari 2010 (...) een terugnameverzoek (werd) gericht aan Duitsland op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.”*

De omstandigheid dat in het gedeelte *“Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten.”*, de vermelding van artikel 16.1.e) voorkomt, betreft duidelijk een materiële vergissing die geen invloed heeft op de strekking van de bestreden beslissing nu elders in de bestreden beslissing steeds artikel 16.1.c) wordt vermeld en uitdrukkelijk wordt vermeld dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland.

Deze materiële vergissing brengt niet mee dat de formele of de materiële motiveringsplicht in casu zouden geschonden zijn. Voor wat betreft de formele motiveringsplicht wordt tevens verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden hierdoor evenmin geschonden, deze materiële vergissing toont immers niet aan dat verwerende partij niet op basis van een correcte feitenvinding of in kennelijke onredelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Tevens wordt in dit verband verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET